

VO SVOJOM ŽIVOTE
CHCETE VŽDY TO ISTÉ.
LÁSKU.

MK
CHLOE

*Urobila
by som to
zas*

MARENČIN PT

MK
CHLOE

*Urobila
by som to
✈️ ZAS*

MARENČIN PT

Venované mojej mamuške. Si pre mňa všetkým.

*Ďakujem všetkým svojim anjelikom, s ktorými je život
lahší a ktorí sú so mnou vždy, aj keď sú zemepisne ďaleko
– Bublínka, Alí, Ivi, aj tým, čo sú pri mne... Hornyšku. Ale
úplne najšpeciálnejšie poďakovanie je pre Peťku, bez ktorej
by to možno nebolo a má so mnou božie nervy – a ja s ňou
takisto... Que pasa, cica!*

*Všetky postavy, udalosti a miesta v tomto diele sú vymyslené.
Ich prípadná podobnosť s realitou je čisto náhodná.*

© MK Chloe, 2011

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2011

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Design © Albert Marenčin nml., 2011

Cover © Mikina Dimunová, 2011

Jazyková úprava Dana Brezňanová

273. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-097-6 (brož.)

ISBN 978-80-8114-097-6 (ePub)

Prológ

Mnohí ľudia sa ma pýtajú, prečo som sa do tohto pustila. Prečo som musela napísať čosi, čo je také osobné, že to v niektorých prípadoch nepatrí možno ani do uzavretého temna svednice. Či sa potrebujem takto prezentovať, vystavovať na obdiv... či si trúfam ísť s kožou na trh.

Nepotrebujem, aby sa ľudia dozvedeli, kto som. Nechcem, aby moji blízki na mňa ukazovali či ma nebudaj lutovali. A nezaujíma ma ani verejná popularita.

Som, kto som. Niektorí sú presvedčení, že som anjelom. Pre iných som bosorka. Veci, čo opisujem, som zažila a všetky ma poznačili. Prenikli mi cez kožu, zažrali sa mi do srdca, vpálili do mysle.

Som Kukú, čo je arabská prezývka pre excentrických, strelených ľudí... Na svojej ceste som stretla rôznych ľudí. Takých, ktorým som ublížila ja, ale aj takých, ktorí zlomili srdce mne. Umieram s každou ranou vo svojom srdci, s každým zbohom, ktoré musím vysloviť. Umieram zakaždým, keď mi zo života odíde čosi vzácne a ja sa bojím, že svoj sen navždy stratím a už ho nespasím.

Ale som aj Fénix, bájnny vták... Ako on dvíham hlavu z popola, dvíham ju ako pravá žena, páliac žiarou svojich krídel tých, čo spálili mňa, s vierou, že láska napokon zvíťazí... Lebo každá z nás je nesmrteľným Fénixom a pochabou Kukú zároveň, všetky sme pre niekoho anjelom a pre iného diablom, každá jedna žena spadla aspoň raz do rozbitých kúskov svojich túžob a musela z tých čriepkov vystavať nový sen. V každej z nás sa skrýva múdra vedma a blázon zároveň...

Lebo toto sme my. Ženy. Bojujeme o svoje sny, o svoje šťastie. Bojujeme so zlomenými srdcami. Bojujeme o pravú lásku... a bojovať nikdy neprestávame. Zas a znovu sa dvíhame z popola a ako nesmrteľný Fénix rozťahujeme svoje krídla nad tými, ktorých milujeme – aby sme si svoj sen uchránili.

A tak sa začína môj príbeh, príbeh strelenej Kukú a Fénixa v jednom. Príbeh ženy – letušky v arabskej krajine...

Som letuškou v arabskej krajine...

... do práce nosím taký silný mejkap, že doma v Európe by som si ho nenaniesla ani do divadla. Každý deň si obliekam uniformu a nasadzujem klobúk s bielym hodvábnym závojom, ktorý mi ovíja tvár. Pery si maľujem krvavočerveným rúžom a oči mi vrúbi čierna linka pretiahnutá až k sluchám.

Lietam po celom svete, spoznávam krajiny, kam sa obyčajný človek tak ľahko nedostane. Obdivovala som Operu v Sydney, Aquarium v Melbourne, Twin Towers v Kuala Lumpur, Chrám Vasilija Blaženého v Moskve, Sochu slobody v New Yorku, Biely dom vo Washingtone. Kúpala som sa v Indickom oceáne. Ak všetko pôjde hladko, o pár dní uvidím Veľký čínsky múr.

Môže sa zdať, že okrem servírovania kávy nerobím nič, len sa občas s príjemným úsmevom poprechádzam po kabíne. Mojou povinnosťou je však aj po pätnásthodinovom lete vyzerat' očarujúco a nestratiť z pier úsmev.

Som iba jednou z tisícok letušiek, čo pôsobia ako šéfkuchár, čašník a psychológ v jednom. Sme SUPERŽENY.

Som trénovaná na všelijaké druhy nebezpečných situácií. Ak by na ne došlo, musím vedieť zachrániť človeku život. Ľudia v bezvedomí, diabetické šoky, pôrod na palube lietadla, agresívny pasažier vážiaci o päťdesiat kíl viac ako ja, ktorého treba spacificovať – to všetko som zažila. Vlaste prežila – a so mnou aj všetci ostatní.

Keď som do tejto práce nastúpila, strávila som dva mesiace intenzívnym tréningom, kde ma vyškolili, ako si poradiť v nebezpečných situáciách. To ostatné ma naučil život. Po roku som dospela k niekoľkým

poznatkom. Napríklad že všetci ľudia smrdia. A to ani nemusia prdiť. Smrdia človečinou – potom tela, svojou únavou, ranným pachom z úst, ktorý pripomína starý plesnivý syr.

Okrem toho som sa priučila aj mnohým iným veciam – pracujem s desiatkami národností. Každý deň stretávam ľudí zo všetkých kútov sveta. Všetkých nás spája jedno: sme tu cudzinci. Sme v krajine, kde je deväťdesiat percent cudzincov. Prišli sme sem z rozličných dôvodov. Nieкто – ako ja – utekal pred minulosťou a problémami v inom živote, v inom kúte sveta. Iný si prišiel zarobiť. Ale všetci vieme, že sme tu len dočasne. Skôr alebo neskôr odídeme.

Sedím v kuchyni, letuška v Adu Bhadi – tak, ako tu sedávam už takmer rok. Dnes som si dokonca zapálila sviečku. A zakázala som si pozerat nekonečné série *Sexu v meste* alebo *Gilmorových dievčat*. Je to návykové. Ak s tým zase začnem, skončím až ráno, keď už bude vonku v mešite mékať ten škrekľúň – ako by povedala Giulia.

Všetko, čo sa iným ľuďom môže zdať ako nepredstaviteľná exotika, sa stalo súčasťou môjho každodenného života. Pod mojimi oknami spieva mullah päťkrát denne pieseň Alahovi a vyzýva všetkých moslimov k modlitbe. A keďže sú moderné časy a civilizovanosť zavítala aj sem, pre istotu sú v každej mešite zvonku namontované aj reproduktory, ktoré nábožné piesne nesú povetrím do celého mesta. Mešity stoja na každom dvadsiatom metri a mullahovia nie sú nikdy zladení, takže sa to tu v čase modlitieb ozýva znásobenými rôznorodými ozvenami.

Indické sárí a arabská abaja a dišdaš sa pre mňa stali takou bežnou súčasťou dňa, ako sú pre iných džínsy.

More a pláž mám na pár minút od miesta, kde bývam.

Takto teda žije letuška zamestnaná v arabských aerolíniách, čo chcú získať status siedmich hviezdíčiek. Aj keď sedem hviezdičiek vlastne oficiálne neexistuje, v tomto kúsku sveta vymyslia aj to. Veď sa môžu obtitulovať aj sami, tak čo. Typická arabská vlastnosť. Musíme byť najväčší, najlepší, najmonumentálnejší. Veď nás sponzoruje celý svet kupujúci našu ropu.

Môj život nikdy nebol pokojný, aj keď som si ho občas taký priala mať, ale teraz už viem, že to bolo nemožné. Keď sa obzriem späť, vidím tisíc životov, ktoré som prežila, a ani jeden nebol môj. Ani jeden som nedokončila, ani v jednom som nemohla byť ja. Akoby som sa stále snažila splniť predstavy ľudí okolo mňa o tom, ako má môj život vyzeráť. Ale muselo to tak byť. Musela som sa spáliť, musela som si nechať zlomiť srdce – a nielen raz. Ako pravá žena niekoľkokrát. Aby som dostala svoju lekciu. Aby som sa poučila.

V konečnom dôsledku však nezáleží na tom, aký exotický život vediete. Pokiaľ nie ste ako šejkovia, ktorých tak zdegenerovali peniaze, že si myslia, že si za ne môžu kúpiť všetko, chcete vždy len jedno. LÁSKU. Stratila som kus svojho srdca aj svojho života. A teraz sa mordujem s požadovačnými, náročnými pasažiermi, ohrievam im jedlo a varím kávu. Občas sa musím zamyslieť nad tým, či to nebola obrovská chyba – všetko to, čo spôsobilo, že som sa ocitla v tomto cudzom svete plnom rôznych kultúr. Opustila som pohodlný život aj svojho priateľa, ktorý sa tvrdou drinou vypracoval na bohatého majiteľa úspešnej firmy a bol ochotný ma navždy zbaviť akýchkoľvek starostí o peniaze. Ale sama som sa rozhodla sem

príst. Ja, ktorá som pred rokom ukončila univerzitu a stala sa zo mňa inžinierka ekonómie. Ja, ktorá som takmer osem rokov žila s mužom, o ktorom som si myslela, že s ním budem do konca života a o ten sen som prišla. Ja, ktorá som nedávno oslávila tridsaťjeden rokov a niekto by mohol povedať, že na takéto bláznovstvá som už dosť stará – veď by som už mala mať vlastnú rodinu a byť dávno usadená.

Ale keď sa to tak vezme, to, ako nezvyčajne žijem, mi len neustále pripomína, čo môjmu životu ohromne chýba. Nieкто, s kým by som sa mohla podeliť o svoje zážitky. Nieкто, kto by ma na konci únavného dňa objal, kto by sa so mnou smial zábavným historkám. Kto by ma utešil, keď som príliš unavená a sklúčená. Kto by mi ráno, keď sa nevládzem zdvihnúť z postele, uvaril kávu a doniesol raňajky do postele.

Taký paradox. Kedysi som sa sťažovala, že je môj život rutinný a plný stereotypu... Teraz sa nestíham diviť, ako neuveriteľne žijem. Kam všade sa dostanem

Exotiku, ktorá všetkých na mojom živote tak fascinuje, by som okamžite a hneď vymenila za detský džavot a milujúceho muža. Ale takto to už v živote chodí. Vždy hľadáme to, čo nám chýba.

Bejrút

... je našťastie krátky let, lebo tam nezostávame. Kto by aj chcel. Libanončania sú ľudia hádam s najväčším egom na svete a pasažieri z ich radov vám to dajú aj patrične pocítiť. Hneď za nimi sú tunajší – lokálci. Aj keď občas by sa mohli o toto pochybné prvenstvo podeliť.

Letuška pracujúca v tomto kúsku sveta sa rýchlo naučí charakterizovať najzákladnejšie črty určitých národností. A hoci sa vraví „nikdy nehádz ľudí do jedného vreca“, sú isté vlastnosti, ktoré sú nezameniteľné... takže – akí sú Libanončania?

Možno sa po mojich nelichotivých slovách budete diviť, ale sú nadmieru inteligentní aj požadovační, dychtia po zábave, sú hluční, vzdelaní... a hlúpo namyslení. Viac ich žije za hranicami krajiny ako v nej. Sú rozlezení po celom svete. V Brazílii je ich sedem miliónov, čo je viac ako v samotnom Libanone, kde žijú len štyri milióny. Rozutekali sa do sveta po nedávnej vojne so Sýriou a potom po ďalšej, ktorú viedli sami medzi sebou, občianskej. Vtedy veľa z nich prišlo o majetky, status, postavenie. Ale nikdy nezabudnú na krajinu svojho pôvodu a hrdo sa k nej hlásia. Bodaj by nie. Niet na svete lepších krajčírov, kaderníkov, módnych návrhárov, zlatníkov. Z Libanonu pochádzajú najkrajšie ženy na svete. Aspoň podľa Libanončanov.

Sú na svoju krajinu hrdí a nikdy vám nepovedia, že sú z Brazílie, aj keby v nej žili dvadsať rokov. Vždy sa budú považovať za Libanončanov. Na rozdiel od Indov. Tým stačí iba povolenie na pobyt v Anglicku a už sa predstavujú ako Briti, bez ohľadu na to, že sú

čierni ako spodok pripáleného hrnca a ich prízvuk ich prezradí aj po troch generáciách.

Libanončania sami seba považujú za Arabov a aj rozprávajú po arabsky, ale väčšina populácie je – na rozdiel od toho, čo si okolitý svet myslí – katolícka. Kresťanská komunita je tam taká ortodoxná, že okrem Filipín je Libanon jednou z mála kresťanských krajín, kde nie je povolený rozvod.

Ak patria k moslimskej menšine, tak určite k tej, ktorá berie náboženstvo voľnejšie. Nikab – tak sa tu nazýva závoj, čo pokrýva hlavu žien – majú libanonské dámy často okolo tváre obtočený voľne, v štýle Grace Kelly vo filme z päťdesiatych rokov, prípadne ho nemajú vôbec. Tie, čo ho nosia, ho berú ako vyzývavú časť odevu, aj keď by málokto veril, že čosi týkajúce sa islamských tradícií by mohlo byť vyzývavé. Málo žien v Libanone nosí abaju, tradičný ženský odev, nazývaný občas aj hidžab. Väčšinou je čierna, ale veľaokrát aj inej farby, rôzne zdobená a strihaná, podľa čoho sa dá ľahko určiť, z ktorej krajiny pochádza jej nositeľka. Libanončanky sú väčšinou vymódené viac ako modelky na obálkach časopisov. A niektoré sú aj také krásne. Aj keď bez mejkapu podľa mňa nevyjdú ani zo spálne.

Za plastické operácie vraj libanonské ženy ročne utrácajú v priemere viac ako Brazílčanky. Vášnivo rady nakupujú – čo je typická črta všetkých Libanončanov. Celá krajina žije na dlh. Muži obsypávajú ženušky zlatom, drahými parfumami, luxusnými dovolenkami. Ak mi niekto povie, že feminizmus vznikol v Amerike a Európe, pošlem ho do Libanonu, kde sa ženy tvária ako nežné kvietky, a pritom ocelovou vôľou ovládajú mužov aj ich kontá. Veru, radšej sa zadlžme, než aby si naša žena myslela, že nemáme na to, aby sme uspokojili jej náročné chůtky.

Konkurz

– Boli ste letuška? – opýtala som sa jej vtedy trúfalo. Asi som to celé nebrala príliš vážne. Vôbec by mi vtedy nenapadlo, že sa tak raz budem naozaj živiť.

– Áno, – usmiala sa. Usmievala sa veľmi príjemne, široko, ale bol to akýsi neprirodzený úsmev. Neskôr som sa mala naučiť, že toto je súčasť života všetkých letušiek. Naučená mimika.

– A prečo ste skončili?

– Ach, – mávla rukou. – Rodina... jednoducho som sa chcela viac venovať synovi a manželovi.

– A nechýba vám to? Veď – práca v kancelárii, to musí byť úplne iné ako lietanie.

– Správna otázka, – zasmiala sa a teraz sa jej usmiali aj oči. – Ale pracujem v náborovom oddelení, mám na starosti nábor nových ľudí, takže v podstate lietam – ale už ako pasažier. A vidím aj nové miesta, akurát si pritom užijem let ako normálny cestujúci, – naraz stíchla, akoby si uvedomila, že prezradila priveľa.

Prekrížila si nohy, vzala do rúk tvrdé dosky, na ktorých mala poznámkový papier a pero:

– A teraz k vám... prečo sa uchádzate o toto miesto?

– Jednoducho ma baví cestovanie, – neklamala som. – A baví ma spoznávať nové veci, láka ma dobrodružstvo. Rada pracujem s ľuďmi a myslím, že práca v lietadle je hlavne o tom.

– A čo si myslíte, že je hlavnou náplňou práce letušky?

– Starostlivosť o bezpečnosť pasažierov, – odvetila som okamžite.

Netúžila som tú prácu silou-mocou dostať. Nie som konzervatívny typ, čo sa týka obliekania, a je pre

mňa priam utrpením mať na sebe nejaký kostým. Ešte aj keď som robila obchodníčku, tak som sa vždy snažila o štýl, čo sa mu nadáva „ležérna elegancia“. Neurobila som preto výnimku ani pre Atiad. Sukňa, blúzka, elegantné, no športové sako. Keďže bol jún, všetko v ľahkých svetlých tónoch.

Takmer som konkurz ani nestihla – ráno som zaspala, navyše ma zdržala zápcha na cestách. Nakoniec som predsa len prišla načas. Asi tak päť minút pred deviatou som tam bola. Celý cirkus sa začínal o deviatej.

Keď som sa obzerala okolo seba, ani sa mi veriť nechcelo, že som sa na to dala. Tolko ľudí! Dievčatá, ktoré mohli ísť pózovať na módne prehliadky, vysokí, fešní mladíci! Akosi podvedome som si vtedy pripustila, že ja so svojou vizážou (necelý meter šesťdesiatpäť, žiadna výrazná krásavica) určite nemám šancu. A tak som sa rozhodla, že to bude jednoducho zábava a nová skúsenosť.

O Atiade som takmer nič nevedela. Keby som sa k tomu názvu náhodou nedostala na internete, ani by som nevedela, že také aerolínie existujú. Emiráty, to áno, to bol pojem, Dubaj takisto. Ale kto kedy počul o nejakom Adu Bhadi a Atiade? Spojené arabské emiráty a Arabský záliv pre mňa znamenali to isté, čo Saudská Arábia... Arabi ako Arabi, všetci ryžujú na rope.

– Čísla, ktoré budeme volať, si vezmú všetky svoje veci a pôjdu do vedľajšej miestnosti.

Tuším sa mi vtedy rozbúšilo srdce.

– Tri... šesť... sedem.... jedenásť...

Ach, doriti, pomyslela som si, tak to som pokašľala, vyradili ma. A už na začiatku. Čo už.

Vzala som si sako, kabelku, dosky s papiermi, čo som si priniesla, a poslušne som išla do vedľajšej miestnosti.

Tam sme sa ocitli viacerí, ani sme sa na seba nepozreli. Bol tam len ten chlap z Atiadu, stál tam bez úsmevu, bez jediného výrazu. Keď nás bolo asi jedenásť (z päťdesiatich), tak zavrel dvere a vážne nám oznámil:

– Gratulujem. Postupujete do ďalšieho kola.

Uff! No dopekla. Tak to predsa so mnou nie je také zlé, ako som si myslela.

A tak to potom pokračovalo celý deň. Na konci sme zostali siedmi.

Bolo takmer päť popoludní, keď som vyplňala formuláre. Na víza. Na ubytovanie. Na neviem čo. Jednoducho nekonečné množstvo formulárov. Ste slobodná? Máte deti? Fajčíte? Akého ste vierovyznania? Kedy môžete nastúpiť? Prekáža vám iné vierovyznanie, ako je to vaše? Prišlo mi dosť nevhodné odpovedať áno, prekáža, keďže som nastupovala do moslimskej spoločnosti. Možno som to mala urobiť.

Boli sme len tri dievčatá, ostatní boli chlapci.

Dívali sme sa po sebe trošku neveriacky, akosi sme neboli schopní domysliť do konca, čo znamená, že sme sa dostali až sem, a že sa nám to nesníva.

– Nejdeme niekam do mesta? – hlesla som.

Moji traja anjelici

Veľké modré oči, široký úsmev a nežný hlások. To je Simonka. Maličká a drobučká, až som pochybovala, že na túto prácu bude stačiť. A predsa – v jej drobnom, útlom tele sa skrýva charakter taký silný, že to prekvapí každého, kto ju spozná.

Nežná víla s ocelovou dušou.

Šťastne vydatá, s manželom sa teraz pasujú so vzťahom na dialku. Jeden z mála prípadov, ktorý potvrdzuje, že aj vzťah na dialku môže fungovať – ak má pevné základy a stabilitu.

Nejako som sa k nej primkla už počas tých mesiacov, keď sme obe márne čakali na telefonát z Atiadu. To ona bola tá, čo ma povzbudzovala.

– Jakub mi hovorí, aby som nikam nešla.

– Mne to zas môj Honza praje. Pozri, vo vzťahoch to je tak, že ak sa máte rozísť, rozídete sa, aj keď budete spolu. Ak máte spolu zostať...

– Viem, – povzdychla som si.

Ťažko sa mi vysvetľovalo, čo zažívam. Aké obrovské tlaky na mňa všetci zo všetkých strán vyvíjajú, len aby som neodišla. Ako mi bolo, keď som sa rozhliadala po byte, čo som si vyčackala podľa vlastného vkusu, nábytkom aj maličkými doplnkami, ktoré z neho robili domov, – a vedela som, že to všetko opustím. Že tu nechám Jakuba, ktorý bojoval ako odušu, len aby si ma udržal. Lenže ako to v živote chodí, začal s tým bojom neskoro. Múry, ktoré sme si okolo seba stihli vybudovať, boli v tom čase už príliš hrubé a príliš nás od seba vzdialili.

Rozhovory so Simonou mi dávali silu, ktorú som potrebovala. Patrí k tým šťastným ľuďom, čo našli na

zemi svoju druhú polovicu, ktorú od nich Boh kedysi pradávno odtrhol.

Teraz si posielame rozpisy letov, aby sme vedeli, kedy máme spoločné voľno. Nekonečné hodiny sedávame u mňa v kuchyni pri káve. Objímala ma, keď som plakala so zlomeným srdcom, počúvala moje žalostné príbehy plné sebalútosti a potom mi vždy pokojne dala svoju radu.

Temné londýnske letisko. Čakám päť hodín na odlet do Adu Bhadi. Mám sto chutí to všetko vzdať a otočiť sa svojmu plánu chrbtom. A vtedy prichádza Giulia, blondínka, o hlavu vyššia, ako som ja, krásne dievča s belasými očami, svetlejšími ako má Simona, a s jemným, zvonivým hlasom.

Keď rozpráva, všetci ju počúvajú. Je stelesnený optimizmus. Naivná, detsky dôverčivá. V spore vždy chytí stranu slabšiemu. V Akadémii na tréningu žiarila. Sústredená, s pôvabnou úzkou tváričkou a hlavou plnou otázok. Má nesmiernu trpezlivosť. So mnou aj s pasažiermi. Ona je tá, čo sa vie hodiny zhovárať s niekým, kto chce priveľa piť, a donúti ho vypíť liter vody namiesto vodky. Ja na to nervy nemám.

Ľudia ju milujú, lebo je nemožné ju nemilovať, má charizmu, ktorej sa ťažko odoláva. Tvorili sme zaujímavý párík, ona vždy usmiata zlatovláska a ja zachmúrená bruneta, ktorá sa nepreberie k životu, pokiaľ nemá svoje obligátne ranné dávky kofeínu. Dlhو sme si na seba zvykali. Ale spoznali sme svoje tajomstvá, svoje žiale a dôverujeme sme si.

V našej dvojici je ona za romantičku a ja za pragmatičku. Občas ma jej nevinná dôverčivosť vie nahnevať. Hlavne na začiatku to tak bolo – keď sa nám prihovárali všelijaké indivíduá a ona im dobre že okrem svojho telefónneho čísla nediktovala aj svoje telesné

miery. Ale potom som ju nakazila svojou opatrnosťou a ona mňa zas svojou dôverčivosťou. Vyšlo to tak pol na pol, myslím. Naučila som ju vyhlasovať, že je vydatá, a používať na verejnosti iné meno ako to svoje. Ja som od začiatku nosila na prstenníku falošnú obrúčku, a keď už išlo s nejakým otravným chlapom v bare do tuhého, vždy som naňho zamávala ľavou rukou a rýchlo som odplávala s výhovorkou, že na mňa už čaká manžel a je príšerne žiarlivý.

Vždy tu bola pre mňa a ja pre ňu. Či počas tréningu v Akadémii, alebo potom, keď sme už začali obe lietat' a pripadali si jedna bez druhej stratené. Zúfalo sme hľadali dni, keď by sme sa mohli stretnúť a vysypať si vzájomne veselé i smutné historky. Veru, letušky ťažko udržiavajú priateľstvá, je problém nájsť v nabitom programe spoločnú dieru voľna. Ak sa nám to podarilo, trávili sme čas pri bazéne, kde sa ona snažila opáliť a ja som sa schovávala do tieňa, aby som nevyzerala ako horká čokoláda.

Keď mi s plačom zavolala, nezáležalo na tom, že mám za sebou nočný let a tri hodiny spánku, povedala som jej rázne:

– Príd.

Moje dvere sú len pre málo ľudí vždy otvorené. Ale ona k nim patrí. Často plakala v mojom objatí, rovnako ako ja v jej. Aj keď jej chcem niečo zamlčať, vždy sa napokon prezradím.

Prežila si svoje. Keď prišla do Adu Bhadi, mala šťastný vzťah. No v priebehu roka sa z jej priateľa vykľul neskutočný žiarlivec. Kontroloval jej poštu, čítal jej súkromné správy, napichol sa jej do mailu, na skype, na facebook. Keď sa s ňou rozchádzal, škaredo jej vynadal do kuriev. Vtedy som ju musela dlho presviedčať, že si jeho slová nemá brať k srdcu, že osoby,

ktoré milujeme, vedia, kde je naše citlivé miesto, a keď nám chcú ublížiť, nemilosrdne to zneužívajú.

Ema kedysi pracovala ako modelka a bez preháňania patrí k najkrajším dievčatám v Atiade. Na tom sa zhodujeme všetci. Pózovaniu sa nevyhne ani teraz, robí to pre našu spoločnosť.

Vyštudovaná zdravotná sestra so srdcom veľkým ako oceán. Dcéra pastora, extrémne nábožensky založená osôbka. Vydala sa v osemnástich, rozviedla o päť rokov neskôr. Jeden z najzaujímavejších ľudí, akých som stretla. Nedávno založila charitatívnu sieť škôl pre decká z Bangladéša. Tam totiž začínajú deti pracovať, keď majú päť rokov... Ema sa to snaží zmeniť – aspoň tou troškou, ktorou môže. Tak dlho oduševnene pobiehala po aerolíniách, až kým neprivolili a nedali jej použité deky po pasažieroch. Hračky a oblečenie jej dávame my, jej kolegovia z celého sveta...

Moju cestu skrížila vo chvíli, keď som sa potácala životom po rozchode s Jakubom. Trpela som ťažkými depresiami. Z izby som vychádzala, iba keď som mala let. Nerozprávala som. Uzavrela som sa a citovo zablokovala. Bolo ľahšie zamknúť si srdce ako nechať priebeh bolesti, čo som pociťovala celou svojou bytosťou. Alebo si pustiť k telu niekoho ďalšieho, kto by mi mohol ublížiť.

Na svoje narodeniny som s ňou mala let do Melbourne. Ani som si neuvedomovala, aká je krásna, lebo som bola schopná vnímať len jej nežný, upokojujúci hlas. Od istého času nevnímam, ako ľudia vyzerajú, vidím im až do srdca, vidím, akí sú tam vnútri. Občas je to únavné, verte mi, čítať myšlienky ľudí, vidieť až na samotnú ich podstatu. Toto dievča ma však zaujalo. Skrývalo obrovský smútok, možno ešte väčší, ako bol ten môj.

Stretli sme sa v pravý čas. Živorila som na dne najväčšieho žiaľu, čo ma kedy stretol, a nebola som schopná sa od toho dna odraziť – a vtedy mi prišla do života Ema.

Počas tých pár hodín strávených v Melbourne mi porozprávala svoj príbeh. Trpela viac ako ktokoľvek, koho som dovtedy spoznala – a napriek tomu zostala sama sebou. Nedovolila beznádeji, aby ju zlomila, naopak, nádej sršala z každého jej slova.

Nehovorila som nič, len som ju počúvala. Keď som sa vrátila na hotel, zamkla som za sebou dvere a rozplakala som sa. To statočné dievča s nezmieriteľnou vierou v dobro ma nesmierne zahanbilo. To ona bola tým dôvodom, aby som sa konečne odrazila odo dna. To vďaka nej som sa zas osmelila žiť a začala som zo svojich prs odháňať veľkého čierneho vtáka, ktorý mi bránil dýchať.